

Arrest

nr. 174 409 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LEFEVERE, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2016 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Nadat vingerafdrukkenonderzoek via 'Eurodac' had uitgewezen dat de verzoeker op 11 januari 2016 in Duitsland een asielaanvraag had ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 29 februari 2016 een

verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1. b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 10 maart 2016 antwoorden de Duitse autoriteiten dat de terugname voorlopig binnen de in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening wordt geweigerd omdat nader onderzoek is vereist door de Duitse republiek. De Duitse autoriteiten melden tevens dat het resultaat van het nader onderzoek zal worden meegedeeld aan de Belgische autoriteiten.

Op 14 maart 2016 worden de Duitse autoriteiten verzocht om het verzoek tot terugname te herzien.

Op 17 augustus 2016 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog in met de terugname, op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

Op 31 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening over te dragen aan de Duitse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Duitsland te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, die op 31 augustus 2016 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.01.2016 wegens asielaanvraag in Duitsland geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 26.02.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan eind november 2015 verliet om naar Iran te reizen en daar in Iran te verblijven tot 25 dagen na zijn vertrek. Hij gaf aan naar Turkije te zijn doorgereisd om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. Hij gaf aan 10 dagen in Sofia te zijn verbleven om vervolgens via Servië en enkele voor hem onbekende landen naar Duitsland te reizen. Hij gaf aan 2 tot 3 dagen in een opvangcentrum in Frankfurt te zijn verbleven alvorens met de trein naar België door te reizen en er op 15.01.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 29.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 10.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat zijn oom A. G. alles regelde, maar dat hij wel al had gehoord dat Afghanen snel erkend worden. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat hij geen asiel wou in Duitsland, maar asiel vroeg in België.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Duitse instanties op 17.08.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European

Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

We wijzen er bovendien op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We wijzen er op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 en 18.1.b) van de Dublin III-verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“A. Principes

Artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) laat gelden dat:

“Art. 51/5:

§1: Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening) laat gelden dat:

“Art.3 (2):

*Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.
(...)”*

Artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening laat gelden dat:

“Art. 18(1)b:

*Een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”
De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna Wet motivering bestuurshandelingen) laten gelden dat:*

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Sinds het arrest Ghezelbash (Hof van Justitie EU, 7 juni 2016, C-63/16) staat vast dat een asielzoeker ook kan procederen over een juiste toepassing van de criteria voor aanwijzing van de verantwoordelijke Dublinstaat, zelfs als de betrokken Dublinstaten het onderling eens zijn.

B. Toepassing in onderhavig geval

In de bestreden beslissing vinden we volgende verwijzing terug naar de zogenaamde asielaanvraag van verzoeker in Duitsland:

“Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.01.2016 wegens asielaanvraag in Duitsland geregistreerd werden.”

Dit is tevens de enige verwijzing die we terugvinden in de bestreden beslissing naar de zogenaamde asielaanvraag van verzoeker in Duitsland.

Verzoeker blijft echter ten stelligste ontkennen dat hij een asielaanvraag deed in Duitsland. Wel werden daar zijn vingerafdrukken genomen.

Verzoeker had van bij zijn vertrek uit Afghanistan eind november 2015 de intentie om naar België te komen en hier asiel aan te vragen. Dit werd ook zo overeengekomen met de smokkelaar.

Verweerster bepaalt dat de vingerafdrukken in Duitsland werden genomen in het kader van een asielaanvraag. Waarop verweerster zich hiervoor baseert, daar heeft verzoeker echter het raden naar. Werd dit zo geregistreerd in het Eurodac-systeem? In de bestreden beslissing wordt daarover nergens informatie vermeld...

De motiveringsverplichting houdt in dat verzoeker in staat moet zijn om de bestreden beslissing te begrijpen. Hiervoor is het geven van voldoende informatie noodzakelijk.

In casu wordt echter enkel gemeld dat de vingerafdrukken van verzoeker geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag. Vervolgens wordt volgende informatie weergegeven:

“Op 29.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 10.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.”

Waarom werd het terugnameverzoek in maart 2016 in eerste instantie geweigerd? En waarom werd het dan pas vele maanden later, in augustus 2016, toch aanvaard? Wat was de inhoud van het verzoek tot herziening van België?

Verzoeker zal op ogenblik van de zitting kennis kunnen nemen van de inhoud van het volledige administratief dossier dat dan door verweerster dient neergelegd te worden opdat de Raad een beoordeling kan doen: verzoeker zal mogelijk nog bijkomende informatie hierin vinden aangaande de mededeling van de Duitse instanties en wenst zich dan ook het recht voor te behouden hierover mondeling nog aanvulling te geven op de zitting voor de Raad.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele informatie gegeven betreffende de gronden van deze beslissingen wat op zich al een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting.

Zelfs indien verzoeker geregistreerd staat als zijnde asielaanvrager in Duitsland, wil verzoeker graag wijzen op de situatie in Duitsland waarbij meerdere gevallen gekend zijn van mensen die eind 2015/begin 2016 door Duitsland reisden en waarbij fouten werden gemaakt met de registratie in Eurodac.

Zo is het geval gekend waarbij Duitsland de terugname van 900 asielzoekers in Nederland weigert en dit omwille van het feit dat de betrokkenen geen asielverzoek in Duitsland hadden ingediend, alhoewel de Eurodac-registratie dat wel aangaf.

Duitsland bevestigde zelf dat er honderden gevallen zijn waarin vluchtelingen niet officieel hebben gevraagd om bescherming, maar ze wel verkeerdelijk als asielzoeker geregistreerd staan.

Zelfs indien Duitsland in casu uiteindelijk het terugnameverzoek aanvaard heeft, valt niet uit te sluiten dat er uit de Eurodac-registratie verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verzoeker blijft volharden in het feit dat hij geen asielaanvraag ingediend heeft in Duitsland. Verzoeker weet vervolgens niet waarop verweerster zich baseert om alsnog te besluiten dat verzoeker dit wel deed.

Gezien verzoeker geen asielaanvraag indiende in Duitsland, mocht er dan ook geen terugnameverzoek gericht word aan dat land met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) j° 18(1)b van Dublin III Verordening.

Verweerster diende in eerste instantie ten gronde uit te zoeken of verzoeker wel degelijk asiel heeft aangevraagd, zeker gezien de situatie in Duitsland waarbij reeds fouten gemaakt werden. Op basis van de informatie in de bestreden beslissing kan niet uitgemaakt worden of en op basis waarvan verzoeker zo'n onderzoek gedaan zou hebben. Verzoeker kan op basis van de bestreden beslissing niet weten waarop de Belgische autoriteiten zich steunen om aan Duitsland een terugnameverzoek te richten en hoe dit proces (weigering, vraag tot herziening, aanvaarding) verlopen is. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd."

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen tegen deze een rechtsmiddel aan te wenden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker betoogt dat uit de motivering van de bestreden akte niet blijkt waarom het terugnameverzoek in maart 2016 in eerste instantie werd geweigerd en waarom het in augustus 2016 toch werd aanvaard. Tevens zou niet worden geduid wat de inhoud is van het verzoek tot herziening dat op 14 maart 2016 werd gericht aan de Duitse autoriteiten en zou niet duidelijk zijn waarop de Belgische autoriteiten hun verzoek tot terugname hebben gericht aan Duitsland.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit de bewoordingen van de bestreden akte duidelijk blijkt dat de Duitse autoriteiten werden verzocht om de terugname van de verzoeker omdat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat hij op 11 januari 2016 een asielaanvraag indiende in Duitsland. In zijn middel betwist de verzoeker dit gegeven, hetgeen meteen aantoonst dat de motivering op dit punt afdoende is.

Wat de initiële weigering van de Duitse autoriteiten betreft, stelt de bestreden akte duidelijk dat de Duitse instanties het verzoek tot terugname op 10 maart 2016 weigerden in afwachting van verder onderzoek. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier,

waarin zich de desbetreffende weigering van 10 maart 2016 bevindt. Ook op dit punt is de motivering draagkrachtig en pertinent.

Aangaande het uiteindelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 vermeldt de bestreden akte dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname met toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening. Deze bepaling houdt in dat in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in behandeling is. De vaststelling van de gemachtigde vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker toont niet aan op welke wijze deze motivering niet afdoende zou zijn teneinde de hierboven bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Waar de verzoeker betoogt dat uit de bestreden akte niet blijkt wat de precieze inhoud is van het verzoek tot herziening, merkt de Raad op dat de gemachtigde op duidelijke wijze verwijst naar het op 14 maart 2016 verzonden verzoek tot herziening. In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van dit verzoek. Hieruit blijkt dat België aan de Duitse autoriteiten vraagt om het terugnameverzoek opnieuw te onderzoeken in overeenstemming met artikel 5.2 van de verordening (EG) nr. 1560/2003. Hierbij stellen zij akte te nemen van de voorlopige weigering omwille van bijkomende onderzoeksverrichtingen en vragen zij uitdrukkelijk dat dit over dit bijkomend onderzoek zonder verwijl en zo vlug als mogelijk wordt gecommuniceerd in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat *“snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen”*.

Dienaangaande merkt de Raad op dat motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). Bovendien dient opgemerkt te worden dat wanneer de informatie waarnaar wordt verwezen is opgenomen in het administratief dossier, het volstaat in het kort het voorwerp en de bevindingen van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit *in extenso* over te nemen of in bijlage te voegen (RvS 25 juni 2015, nr. 11.364 (c)). Het gegeven dat niet alle gronden voor het verzoek tot herziening in de bestreden akte worden hernomen, maakt op het eerste gezicht dan ook geen schending uit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoeker blijft volharden in het feit dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en waar hij hiertoe verwijst naar een Nederlands persartikel dat bericht dat Duitsland weigerde 900 asielzoekers terug te nemen omdat zij in Duitsland niet officieel om bescherming zouden hebben gevraagd, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten op 17 augustus 2016 uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname in toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt als volgt: *“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de Duitse autoriteiten hiertoe nadere onderzoeksdaten hebben verricht, naast de reeds in het terugname verzoek vervatte ‘Eurodac-treffer’. Het gegeven dat Duitsland na bijkomend onderzoek de terugname aanvaardt onder artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening, impliceert dat de verzoeker in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend die er in behandeling is. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat zowel een onderzoek via de ‘Eurodac-database’ heeft uitgewezen dat verzoekers vingerafdrukken op 11 januari 2016 werden genomen in Duitsland. Deze vingerafdrukken gaan gepaard met de codering DE1(...). Uit artikel 2.3 van de Verordening (EG) Nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, de bepaling waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat de “1” na de landencode “DE” (voor Duitsland) voor verzoekers om internationale bescherming staat. De loutere volharding van de verzoeker in zijn verklaring dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Ook de verwijzing naar een persartikel uit de Nederlandse pers, is niet dienstig. Voor zover dit persartikel inhoudelijk al met de realiteit zou overeenstemmen, dient immers te worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat de Duitse autoriteiten wel degelijk een reden hebben opgegeven voor de weigering van de terugnameverzoeken door Nederland, met name omdat deze personen geen officieel verzoek tot bescherming hadden ingediend in Duitsland. *In casu* ligt geen dergelijk gemotiveerde weigering tot terugname voor, maar hebben de Duitse

autoriteiten enkel aangegeven dat zij de terugname voorlopig weigerden, omdat verder onderzoek vereist was. Gelet op de hoger opgegeven vaststellingen, met name het uitdrukkelijke akkoord in toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening en gelet op de duidelijke 'Eurodac-treffer', kan de verzoeker met zijn loutere ontkenning, niet ernstig voorhouden dat in zijn concreet geval door de Duitse overheden fouten zouden zijn gemaakt in de registratie als asielzoeker.

Het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten berust *prima facie* dan ook op een correcte juridische en feitelijke grondslag.

Op het eerste gezicht blijkt derhalve niet dat de gemachtigde op incorrecte gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 3.2. en 18.1.b) van de Dublin III-verordening blijkt evenmin.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 25 van de Dublin III-verordening en de redelijke termijn in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoeker betoogt als volgt:

"A. Principes

Overweging 5 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

"Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

Artikel 23 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Art. 23

(...)

2. Een verzoek tot terugname wordt zo snel mogelijk ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het verzoek tot terugname is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het terugnameverzoek aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden na de indiening van het verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2."

Artikel 25 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Art. 25

1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit Eurodacsysteem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

B. Toepassing in onderhavig geval

In de bestreden beslissing vinden we volgende informatie terug betreffende de termijnen:

"Op 29.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 10.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname."

De Dublin III Verordening is duidelijk wat betreft de termijnen voor een verzoek tot terugname en het antwoord op dit verzoek.

Het terugnameverzoek van België aan Duitsland van 29.02.2016 werd tijdig uitgevoerd, zo ook wat betreft het antwoord van Duitsland op dit terugnameverzoek van 10.03.2016. Duitsland beantwoordde het terugnameverzoek met een weigering in afwachting van verder onderzoek.

De Dublin III Verordening geeft geen richtlijnen betreffende de termijnen die volgen op zo'n weigering in afwachting van verder onderzoek en de verzoek tot herziening.

België richtte een verzoek tot herziening aan Duitsland 4 dagen na de weigering van Duitsland (14.03.2016). Welke termijn loopt voor het antwoord van Duitsland op dit verzoek tot herziening? Werden hierover afspraken gemaakt tussen België en Duitsland?

Indien we ervan uitgaan dat artikel 25 van de Dublin III Verordening hier van toepassing is, moet Duitsland binnen één maand antwoorden wat 14.04.2016 zou zijn. Indien het hier een Eurodactreffer is, waar we in de bestreden beslissing geen informatie over krijgen, moet er zelfs binnen de twee weken geantwoord worden, wat 28.03.2016 zou zijn.

Indien er binnen deze periodes geen reactie kwam van Duitsland, mocht België uitgaan van een aanvaarding door Duitsland.

In casu antwoordde Duitsland pas uitdrukkelijk op 17.08.2016, meer dan vijf maanden na het verzoek tot herziening!!

In de bestreden beslissing wordt geen informatie gegeven over eventuele afspraken tussen Duitsland en België over te volgen termijnen. Wel staat vast dat België gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap ondernomen heeft betreffende een eventuele terugname. Er werd geen nieuw verzoek tot herziening gericht aan Duitsland, noch werd er uitgegaan van een aanvaarding. Gedurende die ganse periode wordt er gewoon afgewacht tot Duitsland iets van zich laat horen wat in casu meer dan vijf maanden geduurd heeft!!

De Dublin III Verordening is in haar overwegingen en artikelen betreffende de termijnen duidelijk dat de verantwoordelijke lidstaat snel aangeduid moet worden en dat een terugname spoedig moet verlopen.

In casu werd door verzoeker op 21 januari 2016 een asielaanvraag ingediend in België. Slechts meer dan zeven maanden later; op 31 augustus 2016, wordt verzoeker bekend gemaakt dat hij naar Duitsland teruggestuurd wordt.

Deze termijn houdt een sterke overschrijding in van de termijnen die bepaald worden in artikel 25 van de Dublin III Verordening. En indien dit artikel 25 niet van toepassing zou zijn bij een verzoek tot herziening en het nodige antwoord daarop, dan nog kan niet anders gesteld worden dan dat de redelijke termijn hier schromelijk werd overschreden.

Er wordt trouwens geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat België geen verdere stappen heeft ondernomen of over wat de beweegredenen waren van de Duitse autoriteiten om een antwoord op het terugnameverzoek zo lang op zich te laten wachten. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd."

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn tweede middel niet specifiek toelicht op welke wijze de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden. De verzoeker voert een betoog over de redelijke termijn en de artikelen 23 en 25 van de Dublin III-verordening, maar dit betoog kan op het eerste gezicht niet dienstig op de voormelde bepalingen worden betrokken.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt voorts dat de duidelijke verwijzing in de bestreden akte naar het terugnameverzoek van 14 maart 2016, terwijl een afschrift van dit verzoek zich in het administratief dossier bevindt, geen schending uitmaakt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van dit verzoek tot herziening blijkt dat dit verzoek een juridische grondslag vindt in artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003. De motiveringsplicht reikt niet zover dat in de bestreden

akte toelichting moet worden gegeven omtrent de precieze termijnen die op dergelijk verzoek tot herziening van toepassing zijn.

De verzoeker toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat de bestreden akte niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het kader van deze betwisting. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

De verzoeker betoogt dat de Belgische staat gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap heeft ondernomen betreffende een eventuele terugname en dat er geen nieuw verzoek tot herziening werd gericht, noch van een aanvaarding werd uitgegaan. Hij meent dat een periode van zeven maanden tussen het indienen van de asielaanvraag in België en het thans bestreden overdrachtsbesluit, een miskennis inhoudt van de redelijke termijn en van de termijnen, vervat in artikel 25 van de Dublin III-verordening.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de verzoeker in zijn uiteenzettingen erkent dat het terugnameverzoek van 29 februari 2016 tijdig werd uitgevoerd en dat ook de weigering in afwachting van verder onderzoek van 10 maart 2016 tijdig was. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De 'Eurodac-treffer' dateert immers van 21 januari 2016, zodat overeenkomstig artikel 23.2. van de Dublin III-verordening daadwerkelijk binnen de twee maanden om de terugname werd verzocht. Ook het antwoord van 10 maart 2016 vanwege de Duitse autoriteiten is in overeenstemming met de termijn, bepaald in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening.

Waar de Duitse autoriteiten op 10 maart 2016 aanvankelijk het terugnameverzoek weigerden, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het slechts gaat om een voorlopige weigering in afwachting van verder onderzoek. Dit wordt door de verzoeker geenszins betwist.

In dit kader dient gewezen te worden op het bepaalde in artikel 5 van de verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, zoals gewijzigd door de uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de commissie:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.

2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan."

In casu blijkt dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek op 10 maart 2016 weigerden met de mededeling dat het om een voorlopige weigering gaat omdat nog verder onderzoek nodig was door de Duitse instanties. Deze weigering bevat dan ook niet de in artikel 5.1 van de hierboven geciteerde verordening 1560/2003 precieze redenen waarop de weigering is gestoeld. Aangezien het wel om een uitdrukkelijke weigering van de terugname gaat, kan op het eerste gezicht echter niet worden ingezien op welke basis de Belgische autoriteiten konden uitgaan van een zogenaamd 'Tacit-agreement', zoals bepaald in artikel 25.2 van de Dublin III-verordening. Hiertoe is immers vereist dat er geen enkel antwoord komt vanwege de aangezochte lidstaat binnen de twee weken na het verzoek tot terugname. De verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hij niet is uitgegaan van een aanvaarding van de terugname.

Aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten werden geconfronteerd met een niet-gemotiveerde weigering van het terugname-verzoek, zodat zij op het eerste gezicht op goede gronden en in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 overgingen tot een verzoek tot herziening van het terugnameverzoek. De verweerder merkt in de nota met opmerkingen pertinent op dat de Belgische autoriteiten met de vereiste spoed overgingen tot dergelijk verzoek tot

herziening. De termijn van drie weken na het negatief antwoord, zoals bepaald in voormeld artikel 5.2., werd ruimschoots ontmoet daar amper vier dagen zijn verstreken tussen de weigering en het verzoek tot herziening. De verweerder wijst er tevens terecht op dat artikel 5.2. van de verordening 1560/2016 slechts bepaalt dat de aangezocht lidstaat zich beijvert om binnen de twee weken te antwoorden op het verzoek tot herziening. Een sanctie op de overschrijding van deze termijn wordt niet bepaald.

Waar de verzoeker ervan uit lijkt te gaan dat een (impliciete) aanvaarding van het terugnameverzoek tevens aan de orde is wanneer niet binnen de twee weken wordt geantwoord op het verzoek tot herziening, merkt de Raad samen met de verweerder op dat dit betoog niet strookt met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 dat voorziet dat het verzoek tot herziening “er in geen geval toe [leidt] dat de in [...] artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan”.

In casu hebben de Duitse autoriteiten vijf maanden gewacht om op het verzoek tot herziening te antwoorden. Dit gegeven kan echter de Belgische staat niet ten kwade worden geduid en nog minder kan worden ingezien op welke juridische grondslag de verantwoordelijkheid van de bevoegde lidstaat in dergelijk geval zou overgaan op de verzoekende lidstaat, dit is België. De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten in hun initiële weigering van 10 maart 2016 aangaven dat zij zelf de Belgische autoriteiten zouden informeren omtrent het resultaat van dit verder onderzoek. Desalniettemin hebben de Belgische autoriteiten prompt gereageerd met een officieel verzoek tot herziening in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003. Er kan de diensten van de verweerder dan ook geen gebrek aan diligent handelen worden verweten. Er valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten overgaan tot een nieuw verzoek tot herziening, een dergelijk hernieuwde aanvraag tot heroverweging is overigens niet voorzien in de Dublin III-verordening, noch in haar uitvoeringsverordening. Dit geldt *in casu* des te meer nu de Belgische autoriteiten in hun verzoek tot herziening er nadrukkelijk op hebben gewezen dat zij een snel antwoord verwachtten in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat “snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen”.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn verzoek in Duitsland een andere geboorteplaats en geboortedatum opgaf dan deze die hij vermeldde ten aanzien van de Belgische asielinstanties. De verzoeker ligt dan ook mede zelf aan de oorzaak van het gegeven dat één en ander diende te worden geverifieerd en dat dit enige tijd in beslag heeft genomen. Dienaangaande rijst dan ook tevens de vraag naar het geoorloofd belang dat de verzoeker kan doen gelden bij zijn kritiek ter zake, naast nog het feit dat de verzoeker geen enkel artikel van de Dublin reglementering aanhaalt en ook de Raad niet inziet op grond waarvan een overschrijding van de redelijke termijn bij het antwoord van de aangezochte lidstaat tot gevolg zou hebben dat de bevoegdheid voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming overgaat op de verzoekende lidstaat. Een eventuele schorsing op grond van onderhavig middel kan de verzoeker op het eerste gezicht dan ook niet tot voordeel strekken.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat een termijn van een paar weken tussen het uitdrukkelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 en het treffen van het thans bestreden overdrachtsbesluit, op het eerste gezicht geenszins als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Een schending van de redelijke termijn of de termijnen, vervat in artikel 25 van de Dublin III-verordening, blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.3. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE